

„De Klenge Jeeër“

U g e s c h w a t - D N F 6 3 2

Perverser, liebe Knallköpfe,

als diese Rubrik „De klenge Jeeër“, die wir in der Oktobernummer 2006 eurer Verbandspostille „Fëscher, Jeeër an Hondsrënn“ entdeckt haben, geht's aber wirklich nimmer.

Denn über diesem Bild ist doch allen Ernstes der folgende Text zu lesen:

„Haut weisen ech iech emol, wat mer alles musse maachen, wann de Papp eppes geschoss huet. Bei den Dauwen do ass et jo einfach, an do si mer och ëmmer schnell fäerdeg, déi hu mer da schonns owes an der Pan. Awer bei engem Bock, do geet dat net esou einfach. Do huet jiddereen eng aner Aufgab. De Papp zitt de Bock of a mecht e kleng. Ech huelen déi ofgezunnen Decken (dat ass de Pelz vum Bock), fir déi dann, wann se schéi propper ass, fir e Briet ze neelen. Esou wéi bei den Indianer. Dat Briet mam Pelz bleiwt dann eng ganzen Zäit op enger lëfteger Plaz stoen, bis de Pelz ganz gedrechent ass. An dat brauche mer dann, fir eisen Hond op Schweess ze trainéieren. (...) A mer hunn no eiser Aarbecht och eng gutt Belounung kritt: Feierstengszalot vum Wëldschwäin, dat de Papp am Fréijoer geschoss hat.“

So etwas müsste eigentlich „détournement de mineurs“ heißen und entsprechend geahndet werden.

Anna Konda